

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 15. KOLOVOZ BROJ 16
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

„I učvrstio vam srca”	239
Kako povećati i obilovati ljubavlju	239
Cilj i Potreba za Takvim Razvojem	241
Da možemo biti učvršćeni (fiksni) u prisutnosti našeg Gospodina	242
„Je li naš Gospodin umro za pale anđele?	242
Jesmo li Začeti za Božansku Prirodu?	244
„Podite i vi u Vinograd”	245
Najveći – Sluga	246
Izraelski Kralj Odbačen	247
„Ostavljena vam je kuća opustošena”	248
Nekoliko Zanimljiva Pitanja	248
„Tvoji Mrtvaci – Moje Mrtvo Tijelo”	249
Kada je naš Gospodin postao Savršen Otisak Oca?	249
Veliko Mnoštvo ili Drevni Dostojnici	249
Početak Melkisedekova Svećenstva	251

*“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi
on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)*

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„I UČVRSTIO VAM SRCA”

„I neka bi vam Gospodin dao da rastete i obilujete ljubavlju jedan prema drugomu i prema svima, kao i mi prema vama, da bi se utvrdila vaša besprijeekorna srca u svetosti pred Bogom i našim Ocem, kod dolaska [prisutnosti, parousisa] Gospodina našega Isusa Krista sa svim svojim svetima.” – I. Sol. 3:12,13

NISU ove riječi upućene GREŠNICIMA, nego svecima. Apostol ne potiče one koji nemaju Duha Kristova, duha ljubavi, i koji stoga nisu njegovi; nego oni koji su već začeti od Svetoga Duha ljubavi. Povećanje ljubavi označava da je ljubav već postigla prevlast u srcu, ovladavanje umom, kojim napreduje, osvaja i pokorava sve misli i ponašanje u životu. I ova misao, da ljubav treba rasti u srcima Božjeg naroda, potpuno je u skladu s općim svjedočanstvom Svetoga Pisma, da trebamo rasti u milosti, u spoznaji i u ljubavi; približavajući se sve više i više te postižući i održavajući se kod „cilja” kojeg je Bog postavio pred nas kao standard karaktera za koji će rado dodijeliti nagradu u dogledno vrijeme. To je kao da se čatrnja sve više puni čistom vodom iz skrivenih izvora, sve dok, sve više i više, ne preplavi svojim obiljem. Tako Gospodnji narod treba neprekidno rasti u ljubavi, sve dok ljubav ne obiluje ili ne preplavi sve misli i riječi i ponašanje u životu; ne samo da nose blagoslove na vlastito osvježenje i na osvježenje svih s kojima dolaze u kontakt, već i na slavu i hvalu Bogu od kojega ovaj blagoslov potječe.

Apostol navodi samo obilnu ljubav prema braći i prema svima, ali to pretpostavlja ljubav koja, prije svega, pripada Bogu našem Ocu. Niti se može očekivati da će bilo koji čovjek voljeti svoje bližnje u navedenoj mjeri, osim ako je prvo naučio voljeti svog Stvoritelja, bio poučen od njega, i ako je donekle postao kopija njegova dragog Sina. Ovo je u potpunosti u skladu s Gospodinovom izjavom o punom značenju Zakona, „Ljubi Gospodina Boga svoga svim svojim umom, srcem, dušom [bićem] i snagom, i [tada] ljubi bližnjega svoga kao sebe.” Nitko ne može voljeti svoga bližnjega u ovom Biblijskom smislu, sve dok najprije nije ljubio svoga Boga do tog stupnja da bude ne samo voljan, nego i da žudi činiti ono što je ugodno u njegovim očima; jer Bog je ljubav, i tko prebiva u ljubavi, prebiva u Bogu. – I. Ivanova 4:16.

Jedan od razloga zašto se ljubav ne povećava brže, i temeljitije ne obiluje među Božjim narodom, je taj što je toliko njih Protivnik zaslijepio za stvarni Božji karakter, i pod pogrešnim predstavljanjem njegova karaktera nisu bili u stanju štovati i ljubi ga duhom i istinom. Hvala Bogu na svjetlu spoznaje o sebi koji sada raspršuje tamu i dopušta njegovoj djeci da ga vide u njegovom pravom svjetlu, u njegovom veličanstvenom karakteru! Hvala Bogu, oči našeg razumijevanja su otvorene tako da sada možemo vidjeti kroz prijekare protivnika! – Otkr. 20:3.

Apostolove riječi: „Kao i mi prema vama” pune su smisla i snage. Pavao i njegovi suradnici nisu

poučavali Evandjelje koje nisu cijenili i prakticirali; naprotiv, oni su u svom svakodnevnom tijeku života bili primjer ove vrlo obilne ljubavi, koja ih je, preplavljena, vodila da žrtvuju vlastite interese, prava i prednosti za dobrobit Gospodinova naroda posvuda. Polagali su svoje živote za braću – svaki dan, svaki sat; žrtvovali su se za dobrobit drugih, prilike i prednosti kao što su poštovali svoj zemaljski život, zemaljska zadovoljstva, itd. Stoga s posebnom snagom potiču sukršćane da ih slijede na isti način samožrtvovanja, poslušnosti pune ljubavi, kao nasljedovatelji Isusa. I tako bi trebalo biti sa svima koji potiču druge da hodaju putem pravednosti i ljubavi: kako bi njihove riječi imale snagu i značenje, moraju ih dati kao primjer u svojim životima. Dok ukazuju na „cilj” savršene ljubavi, moraju se približiti tom cilju u svojim svakodnevnim životima, i svakako ga posjedovati u svojim srcima, svojim voljama, svojim namjerama. Dakle, bilo da zauzimaju propovjedaonice, ili potiču druge samo utjecajem svog svakodnevnog života, oni su žive poslanice koje čitaju i poznaju svi ljudi koji s njima dođu u dodir. Tama ih može mrziti, i lažno govoriti svakojako zlo protiv njih, ali ipak mora „spoznati njih da su bili s Isusom” i da su učili od njega; da imaju isti duh, isti stav srca, koliko god krive bile njihove prirodne naravi.

KAKO POVEĆATI I OBILATI LJUBAVLJU

Ah, kaže jedan, već sam mnogo godina želio povećati ljubav i prelijevati je na druge; ali ne znam kako to kultivirati. Što da učinim da mogu imati ovu preplavlenu ljubav? Apostol implicirano odgovara na ovo pitanje – da nije u pitanju ono što mi možemo učiniti, nego što Gospodin može učiniti u nama i za nas. Njegove riječi su: „Gospodin će te učiniti da rasteš i obiluješ ljubavlju.” To je Gospodinovo djelo; možemo postići vrlo malo za sebe, i što prije to naučimo to bolje. Izvori naše ljubavi moraju dolaziti iz izvora ljubavi, milosti i istine – od Boga, jer „Bog je ljubav.” Počeli smo primati njegov duh ljubavi od trenutka kada smo mu se posvetili i počeli živjeti prema njemu, a ne prema tijelu. On ima razna sredstva i kanale preko kojih sa zadovoljstvom povećava našu ljubav i uzrokuje da ona obiluje i preplavi te očisti prirodnu sebičnost protiv koje se mi, kao i svi drugi, moramo boriti.

Ovi kanali milosti predstavljeni su nam pod različitim likovima u Svetom Pismu. Jedan kanal ili sredstvo je Riječ Božja; drugo je Božanska Providnost; drugo je zajedništvo Tijela Kristova, svetaca. Gospodin se koristi svim tim sredstvima kako bi uzrokovao

povećanje i obilovanje naše ljubavi. Prvo, njegova Riječ, temelj naše vjere i nade, također je temelj naše ljubavi; jer slušajući njegovu Riječ, kušamo i vidimo da je Gospodin milostiv; da je Gospodin pun ljubavi; i u omjeru kako vidimo njegovu ljubav očitovanu, i razaznajemo njegov milostivi karakter, u tom istom omjeru imamo pred sobom obrazac prema kojemu trebamo težiti, a ljubav služi kao poticaj našem oponašanju; kako je to naš Gospodin izrazio: „Budite sveti kao što je svet Otac vaš nebeski.” On je obrazac, a mi trebamo kopirati taj obrazac što je više moguće u našim svakodnevnim životima; ali posebno trebamo to imati kao prihvaćeni standard naše volje, naših umova.

Apostol Božju riječ naziva vodom koja nas čisti od nečistoća grijeha i sebičnosti; govoreći o „pranju vodom kroz Riječ,” kojom Zaručnica treba biti očišćena i osposobljena za sunasljedstvo s nebeskim Zaručnikom. (Efež. 5:25-27.) Riječ Istine čisti naša srca pokazujući nam naše nesavršenosti, u suprotnosti s božanskim savršenstvima. I više od toga, ohrabruju nas određena obećanja, čiji cilj apostol Petar objavljuje, govoreći: „Po kojima su nam dana izvanredno velika i dragocjena obećanja, da po njima možemo postati dionici božanske naravi.” Da nije bilo ovih obećanja, tih nada koje su postojale, naše težnje za sve većom i obilnom ljubavlju nesumnjivo bi podlegle pred štetnim utjecajima sebičnosti i grijeha u sadašnje vrijeme; ali ovim obećanjima Riječi Gospodin nas potiče da guramo duž linije „prema cilju za nagradu.”

Božanska nam providnost dolazi u pomoć u raznim trenucima, kako bi nam pomogla napredovati „prema cilju”; da nam pomogne u povećanju i obilovanju ljubavlju; jer ako, slučajno, onaj tko je srcem potpuno posvećen Gospodinu usput zastane i postane preopterećen brigama ovoga života, Gospodin će, u puno milosrđa i ljubavi, možda dopustiti nevolju ili katastrofu neke vrste stići ga, biti kazna, pouka, pomoć, i stoga, kako to psalmist izražava, „Njegov štap i njegova palica tješe nas.” (Psalam 23:4.) Zbog ovih Božjih providnosti često smo poučeni lekcijama koje nikada ne bismo mogli naučiti samo iz uputa njegove Riječi. Pouke su utisnute, ili isklesane, da tako kažemo, na ploču našeg srca i čine nam trajno dobro.

Još jedan kanal blagoslova i pouke koji je Gospodin osigurao i preporučio za svece, i koji se zasigurno pokazao blagoslovom za sve ukućane vjere u trčanju za „ciljem,” je pomoć koju nam Gospodin pruža kroz „braću.” Ponekad je to „Riječ u vrijeme; kako je dobra!” – možda riječ savjeta, možda riječ ukora, možda riječ upute. Možda je to samo svjedočanstvo svakodnevnog života braće, dok ih vidimo kako strpljivo podnose teškoće kao dobri vojnici, bez mrmljanja – uzimajući s radošću, sa zahvalnošću, s vjerom, s pouzdanjem, sve stvari koje Božanska providnost može dopustiti, uvjereni da svi oni rade na

budućem blagoslovu. Iako bi se na prvi pogled moglo činiti da je ovaj kanal blagoslova od braće, sigurni smo, ipak, da je od Gospodina, iako preko braće. To je zato što su braća koja pružaju takvu pomoć na putu braća koja sama primaju pomoć od Gospodina; i tako je bilo od prvog do posljednjeg; Stariji brat, i sva braća, kad postanu napredni članovi Tijela Kristova, radosno pomažu, čak do te mjere da polažu svoje živote za braću, a sve je to Božje djelo – učinak njegova duha. Svim ovim različitim sredstvima Bog djeluje u nama da želimo, i djeluje u nama da činimo Njegovu volju – kako bismo mogli rasti i obilovati ljubavlju.

Ali tko ste „vi” koje apostol spominje? Hoće li time reći da Bog čini da svi ljudi rastu i obiluju ljubavlju? Sigurno ne. Velika većina ljudi nema znanja o Božjoj ljubavi o kojoj se ovdje govori. Uglavnom poznaju samo prirodnu ljubav, i to često vrlo malo. Kad Apostol kaže: „Gospodin će te učiniti da rasteš i obiluješ ljubavlju,” misli na Crkvu; ne nominalne članove Crkve, nego članove prave Crkve, „čija su imena zapisana na nebu”; oni koji se pouzdaju u dragocjenu krv Kristovu i potpuno su se posvetili Gospodinu i ponovno su začeti Svetim Duhom ljubavi. Ove, i samo ove, se spominje. Sve dok budemo u i iz ove klase, bit ćemo podložni Očevoj stezi i uputama, jer „Koji je to sin kojeg Otac ne odgaja? Ako su koji bez kazne...tada su lažnjaci, a ne sinovi.”

SADA SE PRIDRUŽUJEMO CRKVI – TIJELU KRISTOVOM – NA PROBI

Ove kazne, providnosti, stege, upute u Riječi pravednosti i pomoć preko braće, bit će naše sve dok smo članovi Tijela Kristova; i ovdje trebamo razlikovati Tijelo Kristovo u njegovom stanju embrija u sadašnjem životu i Tijelo Kristovo u njegovom savršenom stanju u uskrsnuću. Sada se pridružujemo Tijelu Kristovu, Crkvi, na probi; uz razumijevanje da ćemo, ako smo vjerni, biti prihvaćeni u potpunosti i biti udovi Tijela Kristova u slavi; i da ako smo nevjerni našim zavjetima, našim savezima, ne možemo biti članovi te proslavljene Crkve. Mi smo učenici u Kristovoj školi i potrebno je da nastavimo s učenjem svih lekcija koje je odredio Otac, inače nam nikada neće biti dopušteno da diplomiramo – da uđemo u sve nagrade koje je on obećao onima koji postignu liku njegovog dragog Sina.

S tom smo svrhom svi pozvani da povećavamo ljubav, sve dok ona ne bude obilovala u našim srcima. Bilo koji koji odbijaju povećati ljubav i dopustiti joj da obiluje, nužno će biti odsječeni od ovog Tijela Kristova, kakav god njihov udio bio. Kao što Gospodin objašnjava u svojoj prisposobi o trsu i lozama: svaka loza, svaki pojedini Kristov član, koji donosi plod, plod duhovne ljubavi – bit će obrezan od strane Oca da može donijeti sve više i više ovoga dragocjenog ploda;

i svaka loza koja ne uspije donijeti plod ljubavi unutar razumnog vremena, bit će odsječena i više neće biti prepoznata kao loza trsa, kao član Tijela, i neće imati priliku sudjelovati u slavi onih koji svoj poziv i izbor učine sigurnim.

Stoga je vrlo važno ne samo da postanemo članovi razreda koji se ovdje oslovljava sa „vi,” već da nastavimo u ovom razredu i održimo svoj položaj vjernošću i napredovanjem pod Gospodinovim vodstvom i uputama. Moramo zapamtiti da je naš udio u radu potpuno podložiti sebe, svoju volju; i dopustiti Gospodinu da djeluje u nama da želimo i činimo njegovu volju. Podvrgavanje naših volja ne znači tupavost ili ravnodušnost; nego postavljanje naših energija u skladu sa smjerom koji će nam Gospodin s vremena na vrijeme dati kroz svoju Riječ, kroz braću i kroz svoje providnosti, koje će oblikovati naše putove. Ne trebamo tjeskobno razmišljati kao da bi nam Gospodin mogao zaboraviti dati potrebne lekcije i iskustva da nas potakne i da obilujemo ljubavlju. Sve što trebamo učiniti je sjetiti se da je on vjeran i tražiti milost i snagu da hodamo njegovim putem, kako ćemo vidjeti kako nam ga pokazuje njegova providnost i Riječ, korak po korak. „Tvoja je Riječ svjetiljka nogama mojim; svjetlo stazi mojoj.”

CILJ I POTREBA OVAKVOG RAZVOJA

Apostol nam u našem tekstu govori zašto je potrebno da napredujemo. To je „do kraja,” ili s ciljem da naša srca budu uspostavljena, učvršćena, ustaljena, ukorijenjena, utemeljena u svetosti. Nije dovoljno, s Božanskog stajališta, da naučimo nešto o ljubavi i imamo osjećaj ljubavi koji uzbuđuje naša srca, i da će velikodušne emocije povremeno biti naše; ono što Gospodin traži je „poseban narod,” „kraljevsko svećenstvo,” temeljito uspostavljeno, čvrsto učvršćeno u ljubavi prema pravednosti – kako bi im svaka nepravda, svaki grijeh, svaka nepravda bila odvratnost. Ne samo da neće voljeti bezakonje, nego će, kao što Sveto Pismo izjavljuje, mrziti bezakonje. A tko god istinski ljubi pravednost, mora u istom omjeru mrziti bezakonje. Ali to je samo rezultat fiksnog karaktera, a potrebno je vrijeme i iskustvo i mnoge lekcije iz Riječi Božje i iz knjige iskustva prije nego što karakter postane toliko ustaljen, tako kristaliziran, da bude čvrst i nepokolebljiv u svojoj odanosti pravednosti. Upravo iz tog razloga je Gospodin zagradio put svog naroda tijekom ovog Evandeoskog doba, i načinio životni put, put do Kraljevstva, „uskim,” punim poteškoća, punim iskušenja, koja time postaju testovi i izdvajaju one koji ne razvijaju karakter koji Gospodin odobrava i za koji obećava udio s Kristom u njegovom Kraljevstvu.

Neki bi mogli reći, Jao! Ako je standard karaktera toliko visok da se može biti besprijekoran pred Bogom, koji je savršen, kako se mogu nadati da ću ga postići? I

tako bi svi mi mogli reći, kad bi savršeni standard bio standard za tijelo; jer svi smo mi naučili, kao što je i apostol, da „u mom tijelu ne prebiva ništa dobro [savršeno]”; i za to imamo nadahnutu Riječ da „Nema pravednika; ni jednoga.” Dakle, možemo biti sigurni da Bog ni u čemu ne traži savršenstvo tijela, i da ako bi tražio savršenstvo u tijelu, ne bi ga našao. Nije tako nerazumno i nemoguće što Apostol uči; nego nešto sasvim razumno, naime, kako on kaže, da se naša srca mogu utvrditi, učvrstiti, u svetosti pred Bogom našim Ocem. O da! Imati srce [volju – motiv – namjeru] koje je besprijekorno, sasvim je druga stvar od imati tijelo koje je besprijekorno. Srce koje stoji iza volje, namjere, želje, predstavlja „novo stvorenje.” Tijelo stoji samo za sebe. U svojoj nesavršenosti i šest tisuća godina degradacije kao rob i sluga grijeha, tijelo je postalo toliko nesavršeno da je nemoguće savršeno služiti Božjem zakonu; nemoguće da se bez krivnje pokorava svim dobrim željama naših posvećenih srca. To je novo stvorenje, novi um, koji mora doseći ovaj stupanj razvoja gdje će biti besprijekoran pred Ocem.

Ne samo da je to moguće postignuće, nego ne možemo zamisliti ni jedno drugo stanje koje bi bilo prihvatljivo Bogu, u skladu s našim pozivom. Pozvao nas je da budemo njegova Crkva, njegovo Kraljevsko Svećenstvo, kako bi nas mogao osposobiti i pripremiti za veliko djelo blagoslova svih obitelji na zemlji kao članova Tijela Kristova, inače zvanog Zaručnica, pozvanih na povezanost s nebeskim Zaručnikom tijekom njegova Tisućugodišnjeg kraljevstva. Sigurno Bog ne može tražiti ništa manje od toga da naša srca, naše namjere budu u skladu s načelima pravednosti, i da ova načela trebaju kontrolirati naše svakodnevne živote u mjeri u kojoj su naše mogućnosti; i da tako trebamo nastojati ukloniti svaku prljavštinu tijela i duha i usavršiti svetost u štovanju Gospodina. (2. Korinćanima 7:1.) Ništa manje od ove dobre želje i nastojanja nikako ne bi moglo biti prihvatljivo u Božjim očima; bez njih se ne bismo mogli nadati da ćemo biti konačno prihvatljiva izabrana Crkva. Ali koliko je ovaj aranžman razuman! Kako rado prihvaćamo Božansku volju! Kako iskreno želimo da se svaka nesavršenost i mana tijela okončaju, da se testiranja naših novih umova izvrše u njihovoj potpunoj utemeljenosti u pravednosti! Koliko čeznemo za našim novim tijelima, koja su nam obećana u „prvom uskrsnuću” – tijelima u kojima novi um može djelovati savršeno, bez zapreka, bez ograničenja, i slaviti Boga savršeno u svakom činu i riječi, kao i u našim srca, namjerama! Ovo je prihvatljivo Bogu. On to računa, kroz Kristovu zaslugu, točno kao da smo apsolutno savršeni u riječi i u djelu, budući da je takvo stanje želja naših srca, naše volje; on samo čeka dok ovaj karakter ne bude fiksiran, trajan.

DA MOŽEMO BITI UTVRĐENI – UČVRŠĆENI – PRED NAŠIM GOSPODINOM

Vidimo da ova lekcija dolazi do danas, u smislu da dok je bila primjenjiva na Gospodinov narod kroz cijelo ovo Evandeosko doba, posebno je primjenjiva na nas koji sada živimo u vremenu „žetve,” u vremenu prisutnost Sina čovječjega. Jer imajte na umu apostolove riječi u našem tekstu, da sav ovaj razvoj u duhu ljubavi ima za cilj da se možemo utvrditi, učvrstiti, „u prisutnosti [paruzija] Gospodina našega Isusa Krista, sa svim svetima.” Sada smo u ovom vremenu njegove prisutnosti i treba nam pažljivo ispitati svoja srca u kojoj smo mjeri utvrđeni u pravednosti, u ljubavi prema njoj ili u kojoj je mjeri naša odanost pravednosti još uvijek nesigurna – kolebljiva.

Možemo biti sigurni da će svi koji brzo ne dođu do ovog stanja utemeljenja u pravednosti biti testirani, prosijani i odbačeni; jer je vrijeme dovršenja Tijela Kristova blizu. Apostol pita: „Tko će se moći održati?”

JE LI NAŠ GOSPODIN UMRO ZA PALE ANĐELE?

IZRAZ: „Plaća za grijeh je smrt” je izraz koji se odnosi na Božanski zakon u njegovoj općoj primjeni. Ove se riječi ne odnose na anđele, već na djecu ljudsku. Za njih: „Plaća za grijeh je smrt, a dar Božji je život vječni po Isusu Kristu Gospodinu našem.” (Rim. 6:23.) Ova kazna ili smrtna kazna nije izrečena protiv anđela, ni prije njihova grijeha ni kasnije, koliko zapisi pokazuju. Oni, dakle, nisu pod takvom kaznom. Jedina kazna koja im je izrečena bila je isključenje iz Božje naklonosti i iz društva svetih anđela, te ograničenje u njihovom općenju s ljudima. Oni sada trpe kaznu koja im je naložena.

Ako bismo trebali ispitati razlog zašto bi Bog postupao drugačije s anđelima nego s čovječanstvom, mogli bismo reći da je, očito, davao sjajan primjer ili davao lekciju u svom postupanju s ljudskom rasom, pokazujući što bi predstavljalo ekstremnu kaznu za namjerni grijeh – grijeh protiv svjetla i Božanske zapovijedi. Nijedna takva Božanska zapovijed, koliko znamo, nije bila dana anđelima. Primili su zakon u svojoj prirodi; izopačili su taj zakon; bili su stvoreni na nebeskom nivou postojanja i koristili su svoju moć za drugu svrhu od one za koju je data. Ali u slučaju čovjeka stvari su bile drugačije: Adam je definitivno znao što je bila zapovijed Gospodnja – da ne smije jesti zabranjeno voće; ako bi ga jeo, kazna bi bila smrt. Ovo je bio pošten prijedlog i dobro shvaćen.

BOŽJE POSTUPANJE PREMA LJUDIMA NIJE STROŽE NEGO PREMA ANĐELIMA

Međutim, Bog nije neljubazan ili nepravedan prema ljudima, i možemo u nekim aspektima reći da je odnos Svemogućeg prema ljudskoj obitelji bio milostiviji

Ovo je pitanje: Tko će biti tako temeljito utvrđen u ljubavi da će kušnje i testiranja, potrebna da to dokaže, uspješno proći? Prema ovome ne trebamo se pitati jesu li sada dopuštene razne posebne kušnje koje dolaze, teške i brze – kušnje koje će testirati i dokazati našu odanost Gospodinu i načelima ljubavi. Ipak, ne trebamo se obeshrabriti ovom mišlju o testiranju, već se trebamo sjetiti da je On koji je započeo dobro djelo u našim srcima, započeo ga dok smo još bili grešnici, dajući za nas veliku otkupninu; da ako nas je tako ljubio tada, dok smo još bili grešnici, mnogo više nas voli sada kada smo prihvatili njegovu milost, i opravdani smo od svih grijeha vjerom u njegovu krv, i nastojimo ići njegovim stopama. I svi koji imaju tu želju primiti Gospodnje lekcije, i izvući korist iz njih, i postati sve više i više Isusova kopija – svi takvi imaju sigurnost da to dolazi, ne njihovom snagom, već Gospodnjom snagom; i ako mu se podlože, on će u njima usavršiti svoj duh ljubavi, pravednosti i svetosti; da budu „prikladni za baštinu svetih u svjetlu.”

nego prema palim anđelima. Pogledajmo: ovi anđeli, osuđeni na isključenje od pravednih, nedvojbeno su se užasno proveli proteklih 4000 godina. U najmanju ruku, bilo tko od njih koji je imao imalo ljubavi prema pravednosti ili suosjećanja s pravednošću i sačuvao u bilo kojoj mjeri svoj ispravan standard karaktera, morao je imati strašne trenutke u svojim odnosima i odnosima s onima koji su pokvareniji ili pali. Moramo pretpostaviti da su neki od njih, osobito od smrti našega Gospodina na križu i njegova uskrsnuća, nastojali vršiti Božju volju i protivili se svemu što bi bilo protivno njegovoj volji, te da bi bili podvrgnuti teškim mukama od drugih, na sve vrste zlih komunikacija, itd. Znamo da neki od tih zlih duhova iskorištavaju priliku da se tako pokažu prema onima iz čovječanstva koji dolaze pod njihovu moć, pa moramo pretpostaviti da bi ti isti zli, pali duhovi bili protiv onih koji bi bili za pravednost.

Stoga moramo pretpostaviti da su barem nekoliko stotina godina neki od ovih anđela teško patili zbog svojih pokušaja da budu poslušni Bogu u uvjetima u kojima su bili tako dugo. Iako su zaslužni za osudu, mislimo da oni pate puno više od čovječanstva, jer u slučaju oca Adama radilo se o većoj ili manjoj patnji tijekom 930 godina, ali na kraju 930 godina njegove su patnje bile pri kraju; niti je morao izdržati muke od demona tijekom 930 godina. Ako bismo sada usporedili 930 godina iskustva anđela s Adamovih 930 godina, pomislili bismo da je njegovo iskustvo bilo bolje. Adamu je dano da shvati, također, nejasno, da će biti osiguran Otkupitelj, dok su anđeli bili u neizvjesnosti i nisu znali koja je Božja namjera glede njih, i više od 4000 godina mogli su se samo pitati

kakav će biti ishod . Tijekom cijelog ovog dugog razdoblja patili su više nego što bi ijedno ljudsko biće moglo patiti. Bog tako pokazuje raznolikost svoje mudrosti i svog znanja i moći u različitim okolnostima i uvjetima.

Mogao je postupiti s čovječanstvom na donekle sličan način kao s anđelima, i samo im staviti određena ograničenja, ali je odlučio napraviti ilustraciju u čovječanstvu, za dobrobit anđela i ljudi, kako bi pokazao kakav će u konačnici biti karakter njegovog ophođenja sa svim njegovim stvorenjima. I sada budući da su ovi pokajnički anđeli dobili dovoljnu kaznu za svoju neposlušnost, prilika za oslobađanje treba biti odobrena onima koji će vjerno izdržati njihovu kušnju, na „Sudu Velikog Dana.” Razumijemo da će oni anđeli koji tada neće željeti živjeti pravedno, biti odsječeni smrću, Drugom smrću, a oni koji ostanu vjerni bit će vraćeni na svoj prethodni položaj. Tako se Božja mudrost očituje u cijeloj transakciji.

Što se tiče drugog dijela pitanja, što se tiče toga da smrt našeg Gospodina ima bilo kakav učinak u odnosu na ove anđele: ne vidimo nikakav način na koji se iskupljenje koje je Bog osigurao kroz Krista odnosi na anđele, budući da je Isus umro samo za Adamovu rasu. Pravda nikada nije izrekla smrtnu kaznu protiv anđela, koliko bilo koji zapis pokazuje, nego je samo izrekla određenu kaznu protiv njih za put kojim su krenuli, i Bog ih neće vratiti svojoj naklonosti bez potpunog, punog testa. Inače nikada neće povratiti svoj prijašnji položaj, a oni koji ne izdrže test, na kraju će dobiti smrtnu kaznu.

Dakle, naša je misao da je jedini način na koji je Kristov život imao bilo kakav učinak na njih bio kao ilustracija načela Božanskog djelovanja. Imali su prilike vidjeti da je Bog pravedan i da nikako ne oslobađa krivce; i oni također mogu vidjeti da se u slučaju krive ljudske rase Bog smilovao, da im je predvidio Otkupitelja, i da svi koji su pod osudom smrti moraju biti oslobođeni te kazne. Sve je to priprema Božje milosti po tome što je poslao svoga Sina da bude Otkupitelj svijeta čovječanstva i da im pruži priliku da budu vraćeni u njegovu naklonost.

PALI ANĐELI NEMAJU UDJELA U KRISTOVIM PATNJAMA

Postavlja se pitanje, može li se reći da bilo koji od tih palih anđela koji su neko vrijeme, neki možda i stoljećima, živjeli odvojeni od grijeha i nastojali vršiti Božju volju te trpjeli progonstvo od zlih duhova, imaju udjela u mukama Kristovim?

Odgovaramo da se za njih ne može reći da su dionici Kristovih muka, jer samo Tijelo Kristovo može

sudjelovati u tim patnjama. Moglo bi se, možda, reći da su oni, na neki način, patili radi pravednosti, ali to ne bi bio pravi izraz, mislimo, nego, radije, oni pate zbog svojih grijeha. Da su bili pravedni, ne bi morali patiti, ali zato što su činili krivo – zato što su grijeshili – te su patnje donijete na njih.

U vezi s ovim tekstom moglo bi se postaviti pitanje. „Jer svidjelo se Ocu da u njemu prebiva sva punina; i nakon što je sklopio mir krvlju njegova križa, po njemu pomiriti sve stvari sa sobom; po njemu, kažem, bilo da su stvari na zemlji ili stvari na nebu.” (Kološanima 1:19,20) Ne razumijemo ovaj odlomak da nagovještava, u bilo kojem smislu riječi, da je „krv križa” imala bilo kakve veze sa spasenjem anđela. Ocu se svidjelo da u Kristu prebiva sva punina, u smislu da on ima potpunu vlast – ne samo vlast nad čovjekom, već nad svim stvarima – i nebeskim i zemaljskim. Prvotno je Ocu bilo drago da kroz njega sve pomiri sa sobom. Čovjek nije bio u skladu s Bogom. Božja je volja bila da Krist čovjeka uskladi s Bogom. A ti pali anđeli nisu bili u skladu s Bogom i Božja je volja bila da i oni budu dovedeni u sklad. Sve što nije u redu trebalo je staviti u red. Jehova je sve povjerio Kristu da ispravi, baš kao što bi kralj mogao reći svom državnom ministru ili svom generalu: „Sada se posveti cijeloj ovoj stvari, uguši sve pobune gdje god bile; pazi da ne ostane nijedna pobuna; sve pokoriti, da bude mir i red u cijeloj mojoj oblasti.” Isto tako Otac govori Gospodinu Isusu da sve dovede u red kao njegov zastupnik, u pogledu zemaljskih i nebeskih stvari.

Ovo djelo pomirenja bilo je moguće samo „po krvi njegova križa”; ne da je krv njegova križa bila nužna za postizanje sveg ovog pomirenja, ali krv njegova križa bila je nužna što se njega tiče; samo svojim dokazivanjem vjernosti do smrti, smrti na križu; samo takvim iskazivanjem vjernosti, naš Gospodin bi mogao biti odlučan da bude pravi za postizanje svih ovih stvari. Dakle, krv s križa nije imala samo svoj učinak na čovječanstvo, već je primarni učinak bio na samog Gospodina Isusa, jer je on primio prvi blagoslov iz krvi svog križa.

Još jedan blagoslov krvi s križa bio je njezin pripis Crkvi, domu vjere, kako bi im omogućila da postanu sužrtvovatelji s njim, sudjelujući u njegovim patnjama; i treći blagoslov ove krvi bit će što se tiče svijeta čovječanstva tijekom Milenijskog doba. I to je njegovo vlastito uzvišenje kroz ovo što mu daje zakoniti autoritet u Božjem planu da bude onaj koji će izvršavati Božje naume tijekom Milenijskog doba. Ovo je Onaj koji treba biti blagoslovitelj anđela i ljudi; on treba imati punu kontrolu nad stvarima i nebeskim i zemaljskim.

„Ne znate li da ćemo suditi anđelima?” – 1. Korinćanima 6:3

JESMO LI ZAČETI ZA BOŽANSKU PRIRODU?

RIJEČIMA „začeti” i „začeće,” koje se često koriste u Svetom Pismu, povučena je analogija između duhovnog začeća i rođenja i ljudskog začeća i rođenja. Međutim, duhovno začeće i rođenje ne smijemo shvatiti kao prirodno u svakoj pojedinosti. To je samo ilustrativna figura koja nas navodi na razmišljanje. Misao je da smo začeti od svetog Božjeg Duha s ciljem da postanemo dionici božanske prirode i da su svi koji su duhom začeti u sadašnje vrijeme začeti s tom nadom, s tim ciljem i svrhom. U tu svrhu apostol Petar kaže, Bog nam je „dao vrlo velika i dragocjena obećanja, da po njima postanemo dionici božanske prirode.”

Vidimo veliki Uzor, našeg Gospodina Isusa, u kojem su prikazane sve ove različite značajke koje su primjenjive na nas. Pitamo se, za što je On bio začeti? Odgovor je da je on nedvojbeno bio začeti za božansku prirodu; da nije mogao postići savršenstvo ni na jednoj nižoj duhovnoj razini; da ne bi imao ništa da nije bio „pobjednik” u punom smislu te riječi; i samo oni koji postignu njegovu karakternu sličnost i pobjednici su – pobjednici u najvišem smislu riječi – bit će s njim da dijele njegovu slavu i sudjeluju u njegovoj božanskoj prirodi. Oni koji će činiti klasu „velikog mnoštva” su takvi da ne uspijevaju izaći kao „više od pobjednika”; oni su oni koji bi, drugim riječima, doveli do „brodoloma” cijele stvari da nije bilo Božanske pripreme koju nalazimo istaknutu u Božjoj Riječi u smislu da su ovi, „koji su zbog straha od smrti sav njihov život bili podložni ropstvu,” i koji stoga ne uspijevaju nastaviti na najprihvatljiviji način, hrabro, Isusovim stopama, „bit će spašeni kao vatrom”; oni će biti spašeni tako što će biti prisiljeni do točke u kojoj moraju ili zaniijekati Gospodina ili se pak boriti za pravdu.

Nalazimo da se ovo „veliko mnoštvo” naziva „pobjednicima,” pobjednicima, kao što pokazuju palmine grane koje su im dane (Otkrivenje 7:9), i čitamo da su „oprani svoje haljine i ubijelili ih u krvi janjetovoj.” Oni dosežu niži položaj od božanskog. Očito to mjesto postižu kroz pritisak, a ne dobrovoljnim hodanjem Isusovim stopama. Da je Isus bio na njihovom mjestu; da nije izašao „više od pobjednika,” doživio bi potpuni neuspjeh, jer nije postojala nikakva priprema koja bi ga prisilila na bilo što ili nadoknadila bilo kakav nedostatak revnosti s njegove strane. Stoga je bio začeti za božansku prirodu i nije mogao primiti ništa drugo. Ali ono što on čini za klasu „velikog mnoštva” nešto je što je potpuno odvojeno od onoga na što su bili pozvani i što je bila njihova prednost postići da su dosegli ovaj najveći stupanj karakterne sličnosti svome Gospodaru.

JESU LI SVI POSVEĆENI BILI ZAČETI ZA BOŽANSKU PRIRODU?

Odgovaramo, mogli bismo se poslužiti ilustracijom sa zemaljskog plana koja bi nam donekle pomogla. Mogli bismo reći da je otac želio začeti sina na svoju sliku, svoju prirodu; i u rađanju ovog sina, pretpostavimo da je također rođeno dvoje druge djece. Pretpostavit ćemo da je rođenje bilo rođenje trojki – jednog sina i dvije kćeri. Sin je, pretpostavimo, bio objektivna točka, želja, namjera, u trenutku začeća, ali rezultat je dao više od toga. Dvoje tako rođene ženske djece rođeno je od istog začeća i začeti su istom prirodom, a ipak postoji razlika između njih u rođenju. Baš tako u duhovnom rođenju. Rađanje svakoga bilo je od božanske prirode. „Veliko mnoštvo” nije ulazilo u prvobitnu namjeru. Oni su, naravno, bili unaprijed poznati, ali nisu bili originalnog dizajna, ako već hoćete.

Što je činilo razliku između rođenja muškog i ženskog djeteta? Shvaćamo da se ovdje radi o delikatnoj temi koja se malo razumije i koja je pod velikim znakom pitanja, ali koliko razumijemo najnovije zaključke znanosti, oni uče da je prehrana novorođenčeta, tijekom ranog dijela razdoblja razvoja, odlučuje o tome hoće li se razviti kao mužjak ili ženka, a određeno vrijeme ništa se ne može odrediti u pogledu spola; ali kako vrijeme prolazi razvoj poprima jedan ili drugi oblik. Što se tiče elemenata koji bi mogli proizvesti jedan više od drugog ili vrstu hrane koja bi bila najprikladnija za proizvodnju bilo koje vrste, ne trebamo raspravljati, ali iz ovoga možemo vidjeti ilustraciju duhovne razine i možemo vidjeti da će oni koji će u najobilnijoj mjeri sudjelovati u Božjoj milosti koja nam se služi kroz Istinu biti oni koji će biti rođeni na božanskoj razini. Ova izvanredno velika i dragocjena obećanja koja su nam dana duhovna su hrana s kojom se mi, kao embrionalna Nova stvorenja, moramo hraniti. Bez obzira na to koliko hrane imamo, ako iz bilo kojeg razloga ne uspijemo prisvojiti potrebnu duhovnu hranu, u određenoj ćemo mjeri biti manjkavi. Čini se da apostolove riječi potvrđuju ovu misao – „Dana su nam iznimno velika i dragocjena obećanja da po njima možemo postati dionici božanske prirode” – to jest, Ako ih ne koristimo, nećemo biti dionici ove prirode, ali korištenjem ovih izvanredno velikih i dragocjenih obećanja možemo „učvrstiti svoj poziv i izbor” i postati sunasljednici s Kristom na ovoj najvišoj razini postojanja, a ne na nižoj razini.

Nadopunit ćemo misao koja se odnosi na začeće i rađanje dviju različitih klasa tijekom sadašnjeg vremena – „malo stado” i „veliko mnoštvo” – i predložiti dvije druge ilustracije na koje nam je

skrenuta pozornost kao ilustracije mogućnosti različitih rezultata od sličnih začeca, ovisno o prehrani.

Jedna od ovih ilustracija je u slučaju pčela, a druga u slučaju mrava: U slučaju pčela, iz istog začeca potječu tri različite klase – matica, radilica i trut – i razlika je čini se u količini hrane koju svaki razred dobiva. One koje su predviđene da budu matice posebno se hrane, a one koje će biti pčele radilice imaju drugu vrstu hrane, a slično je i sa trutovima.

Postoje također tri klase mrava, i pretpostavlja se da, iako sva jajašca imaju isti izgled i čini se da nema

nikakve razlike u njima, čini se da su različiti rezultati u određenoj mjeri proizvedeni različitim hranjenjem ličinki tijekom njihovog razvoja.

Oba ova vrlo dobro ilustriraju ono što govorimo u pogledu Crkve i Velikog Mnoštva. Klasa Crkve se posebno hrani Istinom Božje Riječi, velikim i dragocjenim obećanjima. Oni koji se njima hrane mogu se razviti do najviše razine, božanske prirode, dok će se drugi koji nisu tako hranjeni, ne tako uhranjeni, roditi na nižoj razini.

„**PODITE I VI U VINOGRAD**”

– MATEJ 20: 1-16 . – 14. KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „Mnogi prvi bit će posljednji, a posljednji prvi.” – Mat. 19:30

KULTURA GROŽĐA bila je jedna od glavnih djelatnosti u doba Velikog Učitelja. Kameniti obronci Palestine nekoć su bili terasasto raspoređeni i obilato korišteni kao vinogradi. Tijekom našeg nedavnog posjeta s posebnim smo zanimanjem primijetili ponovno oživljavanje ovog običaja, kao jednog od dokaza početka obnove u Svetoj zemlji (Djela 3:19-21).

Vinova loza je bila počašćena od Učitelja, tako što ju je upotrijebio u prisposobi da simbolizira sebe i Crkvu, govoreći: „Ja sam trs, vi ste mladice”; „Moj otac je vinogradar”; „Ovim se proslavlja Otac moj, da donosite mnogo roda”; „Svaku lozu na meni koja rod donosi, on je obreže da više roda donese”; „Svaku lozu na meni koja ne daje roda on siječe.”

Naša sadašnja studija, Parabola o radnicima, u potpunosti je u skladu s prethodnim, ali pokazuje stvar s drugačijeg stajališta. Pokazuje kako svaki od Gospodinovih posvećenih Crkvi, svaki nasljednik Mesijanskog Kraljevstva koje će se uskoro uspostaviti, ima prednost biti suradnik sa svojim Gospodinom i Gospodarom, i s Nebeskim Ocem u vinogradarskom radu – njegovanju trsa, pazeći na štetne nametnike, održavajući tlo u dobrom stanju, pomažući na svaki način u proizvodnji „mnogog ploda” i dobre kvalitete. Očito mnogi kršćani ne cijene povlasticu da budu radnici u Kristovoj Crkvi – „izgrađujući jedni druge u presvetoj vjeri” dok svi ne dođemo do punog stasa čovjeka u Pomazaniku.

Sv. Pavao je jako cijenio ovu prednost, rekavši: Bog nas je učinio kvalificiranim slugama Novoga saveza. Stoga mi, kao poslanici Božji, molimo ljude, pomirite se s Bogom. (2. Korinćanima 5:20.) Tko god zanemari svoje prilike da služi drugima koji pokazuju sluh, ponizno srce i poučljiv duh, pokazuje vlastiti nedostatak cijenenja Božje poruke.

On time pokazuje da nije u potpunosti došao do spoznaje Boga niti do spoznaje Istine u pogledu Božanskog plana. I doista, Sveto Pismo izjavljuje da se duboka spoznaja o Bogu, njegovoj Riječi i njegovim naumima, postiže samo kao Božji dar, darovan samo

onima koji imaju ponizan, vjeran, revan stav uma – „Vama je dano upoznati otajstva Kraljevstva Božjega.”

Stvari koje se odnose na Božje Kraljevstvo, u njegovom budućem djelovanju prema svijetu tijekom tisuću godina, bit će otvoreno očitovane svakom stvorenju, uskoro. Ali sada je prikladno, i to je Božanska volja, da te stvari budu poznate samo Crkvi, posvećenima, duhom začetim sinovima Božjim. Isto tako postoje važne istine koje se odnose na klasu Kraljevstva, Crkvu, koja se priprema da bude Kristova Zaručnica i njegov sunasljednik u Kraljevstvu. I ove stvari su također namijenjene da budu relativno tajne – da ih jasno i potpuno razumiju samo oni koji su sklopili savez s Gospodinom žrtvom. (Psalam 50:5.) „Tajna je Gospodnja s onima koji ga štiju, i on će im pokazati svoj Savez.” (Psalam 25:14.) Svi takvi koji blisko surađuju s Božanskim namjerama bit će željni služenja Gospodinu, Istini i braći. I takvi će s vremena na vrijeme biti posebno poslani u Vinograd, i bit će posebno korišteni od Gospodina za pomoć njegovom posvećenom narodu na razne načine.

SLOŽILI SU SE ZA DENAR NA DAN

Riječ „denar” ovdje je od grčkog denarija, srebrnog novčića vrijednosti oko 17 centi. Ali vrijednost novca se toliko promijenila posljednjih godina da bi danas radnička plaća u odnosu na druge stvari bila znatno veća. Denar je bio rimski standard tog vremena, kao što je lira talijanski standard, marka njemački standard, franak francuski standard, šiling engleski standard, a dolar američki standard. Vrijedno je zabilježiti da u jednoj od lijepih starih engleskih katedrala zapisi pokazuju da je njezin izvrstan rad dlijetom, bolji od bilo čega današnjeg, koštao „denar na dan i vreću obroka za svakog radnika.” Parabola naše lekcije očito ima namjeru poučiti da će Bog dati sve što je dogovorio svima koji rade – da velikodušno daje više nego što je odredio.

Na kraju dana čitamo da su prvi zaposlenici mrmljali protiv svog gospodara. Ne možemo

pretpostaviti da bi itko tko bi se smatrao dostojnim udjela u Kraljevstvu mrmljao protiv Darovatelja svega dobra. Nagradu treba očekivati na kraju dana žetve, a tu se može očekivati i žamor. „Denar” ili nagrada bi stoga izgledala kao nešto od radosti, blagoslova, časti i privilegija Božjeg naroda u sadašnjem životu, na kraju ovog doba. Oni koji mrmljaju da ne primaju dovoljno časti i razlikovanja i Božanskog priznanja time će se pokazati nesposobnima za buduću službu „s onu stranu zastora,” kao članovi Crkve u slavi. Čini se da ovo ukazuje na upozorenje onima iz Božjeg naroda koji su dugo bili u Istini, i koji su imali velike povlastice služenja, da ako mrmljaju protiv blagoslova i nagrada koje im dolaze, to će značiti da su radili samo za nagradu, a ne zbog cijenjenja povlastice biti suradnici s Kristom i s Ocem; to bi značilo da nisu uspjeli ući u duh prekrasnih povlastica koje su im dane, služenja Gospodinu, Istini i braći. Ispravan duh, ispravno zanimanje za Očevo djelo i za braću trebali bi potaknuti sve da se raduju sa svakim novim radnikom i da budu radosni što svi takvi trebaju primiti Gospodinove naklonosti, blagoslove i prosvjetljenje potpuno, jednako slobodno kao i oni sami. Zacijelo svatko tko nema ovaj duh nema Kristov duh barem na ovu temu.

NAJVEĆI – SLUGA

– MATEJ 20: 17-34 – 21. KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „Sin čovječji nije došao da mu služe, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge.”

AMBICIJA pokreće svijet – sebična ambicija. Određena vrsta ambicije – ugoditi Bogu i dobiti njegove nagrade, potiče se izvanredno velikim i dragocjenim obećanjima Božje Riječi. Razmislite o obećanju danom posvećenim, samopožrtvovnim Isusovim sljedbenicima – da će, ako budu vjerni do smrti, primiti „krunu života,” besmrtnost, i postići mjesto sa svojim Gospodarem na njegovom prijestolju – kao sudionici u slavi i časti njegova Kraljevstva! Ne postoji zemaljska privlačnost tako jake ambicije kao što je ova, koja dolazi od Stvoritelja onima koji imaju sluh vjere. Ipak, ambicije probuđene ovim obećanjima, upozoravaju nas, mogle bi postati naše zamke. Sam uvjet pod kojim možemo postići Kraljevstvo je naše vjerno podnošenje srama, prezira, nerazumijevanja i naše do posljednjeg iskaza poniznosti i apsolutne odanosti Bogu i potpunim popuštanjem njegovim providnostima. Tko god želi vladati s Mesijom u njegovom približavajućem se Kraljevstvu, za koje se molimo: „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, na zemlji kao na nebu,” mora se poniziti pod moćnu Božju ruku, da bi mogao biti uzvišen u svoje vrijeme. – I Petrova 5:6.

Izgledi za Kraljevstvo bili su sjajni pred umovima apostola, čak i kad je Isus proricao njegove sramotne patnje i smrt; tako da su dvojica njegovih voljenih sljedbenika, Jakov i Ivan, preko svoje majke, obećali da

Opća pouka je da je Bog tako pravedan, tako velikodušan, tako izdašan u svojim postupcima da će se svi oni koji cijene stvari s njegovog stajališta radovati blagoslovima koji se prelijevaju na druge. Neuspjeh da se cijeni Gospodinova velikodušnost bio je jedan od uzroka spoticanja Židova prije osamnaest stoljeća – bili su uvrijeđeni što je evangeoska poruka išla dalje od njih do pogana. Slično se danas neki kršćani spotiču o činjenicu da Božja Riječ pokazuje da, dok su Božanski blagoslovi sada ograničeni na Crkvu, „izabrane”, sluge i sluškinje Evangeoskog doba, ipak je vrijeme blizu ruku kada će „Bog izliti svoj duh na svako tijelo,” i kada će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene.

Svi koji imaju povlasticu nositi napor i vrućinu dana u Gospodinovoj službi moraju biti sretni zbog te povlastice, kako bi bili dostojni sudjelovanja u Kraljevstvu. Stoga neki za koje se čini da su prvi u svojoj brzini da odgovore na Gospodinov poziv za radnike mogu biti među posljednjima koji će primiti posebne blagoslove milosti i Istine, a to može poslužiti kao posebna kušnja za njih – što se tiče njihove lojalnosti i motiva koji su ih potaknuli na bavljenje vinogradarskim poslovima. „Pazimo da se obećanje koje nam je ostavljeno ne učini neispunjenim.”

će sjediti, jedan s desne, a drugi s lijeve strane Velikog Kralja kada se njegovo Kraljevstvo bude uspostavilo.

Ovaj zahtjev izvukao je od Velikog Učitelja sugestiju da njegovi ljubazni i ambiciozni učenici možda nisu u potpunosti izračunali cijenu takvog uzvišenja. Pitao je da li su voljni piti njegovu čašu sramote i prijekora, i da li su voljni da se krste njegovim krštenjem, u njegovu smrt – žrtvu svih zemaljskih interesa. Izračunali su troškove i odmah odgovorili na njihovu spremnost. Dobro su naučili lekcije Velikog Učitelja. Uvjerio ih je da će s ovom voljom uma imati privilegiju da dijele njegovu sramotu i njegovu smrt i da sjede s njim na njegovom prijestolju. Ali što se tiče načelničkih pozicija, one mu nisu bile na raspolaganju. Po završetku testiranja njegovog naroda, oni položaji najveće časti u Kraljevstvu pored njega bit će dodijeljeni prema pravednim standardima koje je Otac pripremio i uspostavio. Kako se možemo radovati s tim apostolima u punini njihova posvećenja i u uvjerenju Učitelja! I mi također trebamo nastojati vjernošću postići mjesto s Učiteljem na njegovom prijestolju, kao članovi njegova Tijela, Crkve.

Ambicija Jakova i Ivana pokazala se u njihovoj želji za mjestima posebne blizine Gospodinu. Isus ih nije ukorio konkretno, nego neizravno. Kad su ostala deseterica čula kako su ova dvojica nastojala zauzeti glavna počasna mjesta, bili su ogorčeni. Učitelj je

iskoristio taj događaj da pokaže koliko se Božja prosudba razlikuje od ljudske. Kod muškaraca agresivni i moćni drže gospodstvo i dominaciju nad drugima, ali u Božanskom uređenju redosljed je obrnut. Bog će počastiti najviše i postaviti na najviše položaje, ponizne, pokorne, krotke. Na ovom događaju Gospodin je temeljio opću uputu svojim sljedbenicima o nužnosti poniznosti. Moramo zauzeti božansko stajalište i u Crkvi najviše poštivati one koji najviše služe Crkvi, a ne one koji zahtijevaju služenje i časti i traže samouzdanje. Naš je Gospodin ukazao na svoj vlastiti put kao ilustraciju: priznavali su ga svojim Učiteljem, a ipak im nitko nije toliko služio kao on. Uistinu, on nije došao na svijet da bude služen, nego da služi drugima, čak do te mjere da je položio svoj život kao otkupninu za mnoge, za svijet, da se primijeni za njihovo oslobađanje od grijeha i smrtne osude u Božje vrijeme – za vrijeme Mesijanskog kraljevstva.

BLAGOSLOV SLIJEPIH I SIROMAŠNIH

Putujući, Gospodar je imao priliku pokazati svoj položaj sluga. Dvojica slijepaca, saznajući da on prolazi, iskazali su takvu vjeru da su ga pozdravili kao

Mesiju, sina Davidova, moleći ga za milost, pomoć, olakšanje. Umjesto da ih prođe, govoreći: Vi ste ionako samo slijepi prosjaci, Učitelj se zaustavi i pozva ih k sebi i, odgovarajući na njihov zahtjev, dotakne im oči, i oni odmah progledaše. Ostala Biblijska pisma pokazuju da čuda Velikog Učitelja nisu bila izvedena bez troškova za njega samog, „Krepost (životna snaga) je izišla iz njega i sve ih izliječila.” – Luka 6:19.

Onaj tko je bio bogat, zbog nas je postao siromah, ponizivši se da služi najponiznijim i najsiromašnijim nesretnicima! Ovdje imamo ilustraciju duha blagosti, duha služenja, koji mora karakterizirati srca i, u određenoj mjeri, kontrolirati živote svih istinskih sljedbenika, učenika, Velikog Učitelja. Ako nije u našoj moći otvoriti oči tjelesno slijepima, u našoj je moći pomoći mnogima do jasnijeg uvida u Božje stvari koje prirodno oko nije vidjelo, niti uho čulo – stvari koje Bog čuva za one koji ga ljube i koji, ljubeći ga, idu Isusovim stopama. (I. Korinćanima 2:9.) Tražimo, dakle, istinsku, od Boga danu ambiciju; ali posebno nastojmo upoznati i vršiti volju našeg Oca na nebesima.

IZRAELSKI KRALJ ODBAČEN

– MATEJ 21:1-17 . – 28.KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana u visini!”

DOK je Bog predvidio i proroci prorekli da će židovski narod odbaciti Isusa i neće ga primiti za svog Kralja, svejedno je sve učinjeno kao da rezultati nisu bili unaprijed poznati i naviješteni. Proročanstva su se ispunila. Današnja studija to ilustrira. Isus se ponudio Izraelu kao njihov mesijanski Kralj, samo pet dana prije svog raspeća, i to točno na dan kada su ga oni, kao Jaganjca Božjeg, trebali primiti, kako bi bili „preskočeni” i, kao nacija, postali antitipski leviti među kojima bi bili odabrani antitipski svećenici. Njihov neuspjeh da prime Isusa u određeno vrijeme nije nimalo smetao Božanskom uređenju, jer su svi Židovi koji su bili dostojni biti duhovni leviti i duhovni svećenici bili odabrani, iako je nacija bila odbačena. Ostatak tih duhovnih, antitipskih svećenika i levita Bog je od tada skupljao među poganima. Svi oni, čiji je Isus poglavar svećenik, bit će proslavljeni na duhovnom nivou postojanja. Tada će započeti veliko mesijansko djelo za Izrael, a preko Izraela za sve narode svijeta. Tako će se u dogledno vrijeme očekivanja Izraela ostvariti u većoj mjeri nego što su ikada sanjali. Abraham, Izak i svi proroci postat će knezovi ili vladari na cijeloj zemlji. Izrael vraćen u Božju naklonost će „zadobiti milost” od Boga preko proslavljene Crkve i postat će kanal Božje naklonosti za izlivanje bogatstva milosti na čovječanstvo.

SUBOTA U BETANIJI

Subotnji dan prije svog raspeća Veliki je Učitelj proveo u domu Lazara, Marte i Marije. Njegova se slava proširila zbog čuda učinjenog nad Lazarom. U njegovu čast priređena je gozba u subotu navečer nakon zalaska sunca. Tada ga je Marija pomazala dragocjenim mirisom za koji je Isus rekao da je pomast za njegov ukop. Miris ovog parfema došao je do nas kroz vjekove. Sljedećeg jutra, kako bi ispunio Pismo, Isus je poslao po magaricu i njeno malo magare da dovedu. Magarac je vjerojatno bio bijeli, jer je poznato da je bio običaj izraelskih kraljeva da jašu na bijelim magarcima. Mnoštvo koje je došlo vidjeti Isusa i Lazara kojega je podigao iz groba, ispunjeno divljenjem, klicalo je Isusu uz povike, kao „Sin Davidov!” Veliki kralj! Mesija! Neki su pismoznanci i farizeji skrenuli pozornost na to i predložili Isusu da ih prekori. Njegov je odgovor bio da bi kamenje vikalo da su ga ljudi odbili pozdraviti; jer je stoljećima prije bilo prorečeno: „Kličite, kćeri jeruzalemska! Evo, tvoj kralj dolazi k tebi. On je krotak i ima spasenje, ponizan, sjedi na magarcu s njegovim magaretom, mladunčetom od magarca.” Mala povorka krenula je prema Jeruzalemu, mnoštvo je klicalo i razbacivalo svoju odjeću i palmine grane da magarac po njima može gaziti, u znak počasti velikom Kralju kojeg su

nesavršeno, nejasno, prepoznali – ne shvaćajući još veću slavu i čast njegovu kasnije otkrivenu na kraju ovog Doba, kada će se „svako koljeno prignuti i svaki mu se jezik ispovijedati.”

„KUĆA TI JE PUSTA OSTALA”

Prije četiri mjeseca – 24. travnja – prošli smo povijesnom cestom od Betlehema do Jeruzalema, razmišljajući o velikom događaju ove lekcije. Cesta zaobilazi Maslinsku goru na razumnom nagibu sve dok iznenada ne dođe do skretanja ceste i oštrog uspona doline Hinom (Gehena) koji u trenu ne dovede Jeruzalem u pun pogled. Uvijek iznova hodali smo dijelom puta i primijetili gdje je Učitelj zaustavio malu povorku i plakao nad gradom, govoreći: „O Jeruzaleme, Jeruzaleme, ti koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su tebi poslani, koliko puta bi Skupio sam tvoju djecu, kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila [za sigurnost], a vi ne htjedoste! Evo, ostavlja vam se pusta kuća vaša. Jer kažem vam, više me nećete vidjeti, do [onog dana kada] ćete reći: Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje.” – Mat. 23:37-39.

Srce nam je suosjećalo sa židovskim narodom. Prisjetili smo se kako su osamnaest stoljeća bili nacionalno „upustošeni” i progonjeni čak, avaj, i od onih koji su prozvali ime Kristovo! Osobito smo se radovali misleći da će „vrijeme Jakovljeve nevolje” uskoro biti gotovo – da će vrijeme kada će ući u odnos Novog saveza s Bogom uskoro doći. (Jer 31:31 ; Rim 11:27.) Radovali smo se pomisli da će se Emanuel u

slavi svoga Kraljevstva uskoro otkriti i da će svako tijelo vidjeti slavu toga Kraljevstva. Tada će Gospodin izliti na Izraela duha molitve i prošnje, i oni će pogledati onoga koga su proboli. (Zah 12:10.) Raduje nas što mislimo da je blizu „onaj dan” kada će reći: „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje”. Ali razmišljamo o tome da se vrijeme posebne naklonosti duhovnom Izraelu mora odgovarajuće približiti kraju.

To mjesto gdje se Isus zaustavio kako bi preokao budućnost Izraela bilo je isto ono preko kojeg je, nešto kasnije, Titova vojska marširala do uništenja Jeruzalema, i, usred gladi, konačno izvršila uništenje grada, zauzevši, prema zapisima, devedeset i sedam tisuća zarobljenika. Rečeno je da je milijun, sto tisuća stradalo od gladi i rata. Tlo oko grada Jeruzalema Rimljani su zasadili križevima, na kojima su razapinjani Židovi, dok više nije bilo mjesta, kaže povijest.

ČIŠĆENJE TIPSKOG HRAMA

Ulazak Velikog Učitelja u Jeruzalem izazvao je veliku pometnju. Otišao je izravno u Hram i istjerao iz njega mjenjače novca i prodavače golubova, koji nisu imali pravo ući u njegov posvećeni prostor. Tako se ispunilo proročanstvo: „Revnost za dom tvoj izjeda me.” Siromasi, slijepi, hromi, opet su imali njegove službe. Opet su glavni religionisti tog vremena bili ogorčeni i smatrali su ga uljezom u njihove aranžmane, i bili su nezadovoljni time što ga je mnoštvo hvalilo kao Mesiju, Sina Davidova. Oni su prekorili Učitelja, koji je odgovorio, Biblijski, „Iz usta djece i odojčadi usavršio si hvalu.” – Mat. 21:16; Psalam 8:2.

NEKOLIKO ZANIMLJIVIH PITANJA

ZAŠTO JOB I DRUGI NISU BILI SVEĆENICI?

PITANJE.-Budući da su svećenici bili ti koji su trebali prinostiti žrtve i budući da nitko nije mogao biti svećenik osim ako nije pozvan od Boga, kako je to da su neki od drevnih dostojnika, Job i drugi, koji nisu bili svećenici, prinijeli žrtve žrtve?

Odgovor. – Žrtve koje su ovi prinostili nisu bile žrtve za grijeh. Oni nisu prinostili žrtve prema predodžbama Zakona, kao što su žrtve na Dan pomirenja, na primjer. Cijelo ovo uređenje židovskog zakona, po kojemu je žrtvovanje preuzeto iz ruku pojedinca i stavljeno u ruke svećenika, bilo je [novi pomak u Božjem djelovanju.

Abraham je, znamo, prinostio ponude prije uspostave svećeništva. Ne znamo točno vrijeme u kojem je Job živio. Mi samo znamo da je on bio Job iz Uza, i da je hodio pred Bogom sa savršenim srcem; ali mislimo da smo opravdani u pretpostavci da on nije živio za vrijeme razdoblja Zakona, s njegovim predodžbenim žrtvama. Ako je to istina, njegov

postupak bio je u potpunosti u skladu s Abrahamovim načinom kada je prinostio žrtve. Kad je Abraham bio spriječen da žrtvuje svoga sina, prinio je ovna ulovljenog u šipražju, kako je Gospodin naredio.

Ono što su ovi patrijarsi učinili po pitanju prinostjenja žrtava očito je bio znak cijenjenja Boga s njihove strane i činjenice da je žrtva za grijeh bila neophodna, baš kao što je Abel doveo prvorođence svoga stada i ponudio ih Bogu, iako nije bio pozvan za svećenika; ali nijedna od tih žrtava nije bila prihvaćena u istom smislu u kojem su žrtve bile prihvaćene pod Zakonom. Niti jedna od tih žrtava nikada nije učinila same prinostitelje savršenima, niti su okajali bilo koga drugoga; bili su samo isti kao što bi bila molitva, manifestacija dobre želje srca i cijenjenja Boga i želje da ga se poštuje, i priznavanje činjenice da grijeh zahtijeva određeno pomirenje. Dakle, kada je Gospodin pokazao kako je trebalo izvršiti ovo pomirenje grijeha, on je predložio djelo ovog Evandeoskog doba. Postavio je svećenika da predstavlja Gospodina Isusa, a podsvećenike da

predstavljaju Crkvu. Djelo žrtvovanja obavljeno je na određeni dan u godini – Dan pomirenja – predstavljajući djelo ovog Evandeoskog doba u kojem se prinose ove „bolje žrtve” za grijeh; i prema ovom većem uređenju nikome nije dopušteno prinositi žrtvu osim svećenika, Bog time pokazuje da je posao u potpunosti pod njegovim nadzorom i vodstvom.

„TVOJI MRTVACI – MOJE MRTVO TIJELO”

Pitanje. – Što znači „Tvoji će mrtvi ljudi oživjeti; zajedno s mojim mrtvim tijelom ustati će.” – Iza. 26:19.

Odgovor. – Čini se da je dodavanje nekoliko riječi od strane prevoditelja izazvalo poteškoće u vezi s ovim tekstom. Umetnuli su riječi kako bi razjasnili odlomak, kao što su mislili, ali su ga umjesto toga zamračili, jer nisu vidjeli da su Božji mrtvi oni koji su udovi Tijela Kristova.

Izostavljanje riječi „zajedno s” i „ljudi,” odlomak dovoljno dobro glasi? „Tvoji će mrtvi živjeti; moje će mrtvo tijelo uskrsnuti”, misleći tako, vjerujemo, na uskrsnuće Crkve, Tijela Kristova, Gospodinova osobenog naroda. I ovo je opći signal, takoreći, za blagoslov cijelog čovječanstva. U dogledno vrijeme svi će se mrtvi probuditi. Štoviše, ne bude se za patnju i muku, već za pjevanje. Oni će izaći da nauče o Božjoj dobroti, njegovim milosrdnim pripremama, i koristit će se ovim pripremama, u „Vremenima obnove svega.” „Probudite se i pjevajte, vi koji prebivate u prahu” zemaljskom.

KADA JE NAŠ GOSPODIN POSTAO IZRIČITA SLIKA OCA

Pitanje. – Kada je Krist postao izričita slika Boga, kako je zapisano? – Hebrejima 1:3 .

Odgovor. – Zasigurno je naš Gospodin Isus bio izrazita slika Očeve osobe prije nego što je došao na svijet; tu je slavu ipak ostavio; postao je čovjek – »ponizio se«. S tog je stajališta molio: „Proslavi me slavom koju sam imao kod tebe prije postanka svijeta.” Postoji slava ljudske prirode koju je naš Gospodin posjedovao dok je bio čovjek, „čovjek Krist Isus” – savršeni čovjek nalik Bogu. Međutim, apostolovo upućivanje u gornjem tekstu nije bilo na njegovu predljudsku egzistenciju niti na njegovu zemaljsku slavu kao savršenog čovjeka, već na slavu koju je postigao u svom uskrsnuću, kao što apostol izjavljuje, govoreći: „Zato ga je Bog i preuzvisio i dao mu ime koje je iznad svakoga imena, da se na Isusovo ime prigne svako koljeno onih nebeskih, i zemaljskih i podzemaljskih.” (Fil 2:9,10.) Ovo je, vjerujemo, bilo određeno vrijeme na koje je apostol ukazivao.

Ne smijemo razumjeti da je počeo čistiti naše grijeha kada je napustio nebesku slavu, niti kada je napravio svoje posvećenje, niti kada je umro na križu. U svim tim patnjama naš je Gospodin pokazivao svoju

dostojnost visokog uzvišenja. Ispunivši Zakon i položivši svoj život, naš je Gospodin imao na raspolaganju ljudski život, zemaljsku prirodu i zemaljska prava. Nije ih izgubio grijehom. Bile su njegove, dakle, da ih pokloni. Kada je „uzašao na visinu” predstavio je ovu svoju zaslugu kao zadovoljštinu za naše grijeha, grijeha svojih sljedbenika, da očisti ili očisti, ne samo one koji su čekali u gornjoj sobi na Pedeseticu, nego i sve druge ista klasa kroz ovo Evandeosko doba, sve dok se ne pronađe puni broj „izabranih.”

VELIKO MNOŠTVO ILI DREVNI DOSTOJNICI

Pitanje. – Hoće li Drevni Dostojnici imati prednost u uskrsnuću nad klasom „Velikog mnoštva” ovog Evandeoskog doba?

Odgovor. – U svjetlu onoga o čemu smo nedavno raspravljali u STRAŽARSKOJ KULI, očito je da je Kristova zasluga primijenjena, u korist Crkve tijekom ovog Evandeoskog doba – u korist svih koji tvrde da pripadaju Crkvi; koristi se za pripisivanje onima koji žele postati žrtvovatelji i koji se posvete Bogu da mogu prinijeti prihvatljivu žrtvu i tako postati članovi duhovne klase i Kristovi sunasljednici. To se odnosi i na „veliko mnoštvo” kao i na „malo stado.” Odnosi se na sve koji su začeti od Duha Svetoga jer oni ne mogu biti začeti od Duha osim pripisivanjem Kristovih zasluga njihovoj zemaljskoj žrtvi.

Slijedi, dakle, kao nužnost da prije nego što se zasluga Kristove smrti može primijeniti na Drevne Dostojnike ili Izrael, pod uređenjem Novoga Saveza za Izrael i svijet, ona mora biti oslobođena u odnosu na sve one prema kojima sada se imputira u svrhu davanja prilike za postizanje duhovnog položaja. Ovo bi uvjerljivo dokazalo, mislimo, da će klasa „velikog mnoštva” biti uskrsnuta prije no što se pojave Drevni Dostojnici.

„OPAŠI BEDRE UMA SVOGA”

Pitanje. – Što označava ovaj tekst?

Odgovor. – U stara vremena kada su nosili lepršavu odjeću, pojasevi su se stalno nosili u dvije svrhe; jedan je bio da opasaju svoje haljine – kao što, na primjer, ponekad pjevamo, „Opaši svoje nevjestinske haljine oko sebe.” Pojas je stoga bio koristan za držanje odjeće na pravom mjestu, ili položaju, tako da ne izgledaju neuredno, niti uzrokuju da se netko spotakne i padne. Zatim, drugo, pojas je korišten za njegov učinak na slabine tijekom aktivnog rada. Na primjer, kada se netko bavi napornim poslom, poput dizanja teške težine ili nošenja teškog tereta ili trčanja, trbušni mišići igrali bi važnu ulogu.

Čak i u govoru vidimo da se trbušni mišići skupljaju i tako nam daju više sile i snage glasa. U bilo kojoj vrsti ručnog rada to je slučaj i ovi mišići postaju

razmjerno kruti. Običaj je, dakle, među radnicima, čak i danas, nositi pojas. Kada imaju posebno teške zadatke, još jednom „zategnu” pojas – to jest, povuku ga još nekoliko zarez, čineći ga malo čvršćim oko struka, s ciljem poduprijeti trbušne mišice i omogućiti da obave više rada uz manje umora; a kad miruju popuštaju pojas.

Čini se da je ovo posebna misao apostola ovdje – „Opašite bedra svoga uma.” Kao što u tijelu postoje slabine i one imaju svoj važan dio koji obavljaju i mi ih jačamo u vrijeme vježbe ili potrebe, tako i um. Mi koji smo se posvetili biti Gospodinov narod, vršiti njegovu službu, shvaćamo da treba ojačati svoj um. Moramo biti hrabri. Moramo biti ojačani protiv svake sklonosti klonulosti.

Kada se obvezemo da opašemo bokove svog uma, to znači da smo odredili smjer aktivnosti; da su odmor i lakoća ostavljeni po strani i da se sada bavimo važnim poslom za koji smo svjesni da zahtijeva svu snagu koju posjedujemo. Kršćanin ima veliki zadatak pred sobom, položiti svoj život u službu Gospodinu, postići sve što može postići u pogledu korištenja prilika koje nam je Gospodin kao svojim slugama, svojim sljedbenicima, da možemo imati dobar izvještaj za dati kad nas pozove da položimo svoj račun; da možemo reći, dao si mi dva; ili, Dao si mi pet talenata, a ja sam stekao dva; ili, dao si mi pet talenata, a ja sam stekao, osim toga, drugih pet.

ZAŠTO ZABRANITI BOŽJU SLUŽBU?

Pitanje. – Zašto su učenici zabranili čovjeku kojeg su našli da izgoni đavle? Zašto mu nisu dopustili da nastavi i učini najbolje što može da ih istjera? Što je bio temelj njihovog prigovora?

Odgovor. – Očito su apostoli kada su poslani imali vrlo slične osjećaje onima koji prevladavaju danas. Naši prijatelji katolici bi, na primjer, rekli: Vi nemate apostolsko ređenje; dakle, ne možete propovijedati. Ne možete služiti ni u kakvom vjerskom svojstvu. Čini se da bi naši Episkopalni prijatelji rekli: Ne, na vas nisu bile položene svete ruke Episkopskog biskupa.

Malo sklonosti iste prirode očituju gotovo sve denominacije – Koju vlast imaš ti? Stoga učenici, pronašavši čovjeka koji je izgonio đavle u Isusovo ime, rekoše: Kakvu vlast imaš da izgoniš đavle? Isus te nije poslao kao jednog od dvanaestorice; nije te poslao kao jednog od sedamdesetorice. Nemaš posla u ovom djelu.

Odgovor našeg Gospodina njima pokazao je da su radili pod pogrešnim gledištem. Dok su bili posebno ovlašteni činiti čuda, ali ako je itko drugi mogao činiti iste stvari, nije bilo njihovo ometanje ili protivljenje u bilo kojem smislu riječi, već su radije trebali zauzeti široko, suosjećajno stajalište i reći, Dragi moj prijatelju, vidim da izgoniš đavle. Radiš dobar posao. Drago nam

je što ih možete izbaciti zbog svih jadnih ljudi kojima možete pomoći. Činjenica da niste slijedili s nama ukazuje na to da ne poznajete našeg Učitelja, i trebalo bi nam biti drago da ste došli i upoznali se s njim.

I tako bi, mislimo, trebalo biti i kod nas. Kad god nađemo nekoga da čini dobro djelo, pomažući svijetu u bilo kojem smislu riječi, bilo da se radi o održavanju misije ili pomaganju poganima ili pomaganju raznosacu novina, ili nekim drugim radom, suprotstavljanje grijehu ili ublažavanje patnje, trebali bismo biti suosjećajni do te mjere da vidimo da imaju dobra srca, dobre namjere, dobre želje. Umjesto da radimo protiv njih ili ih na bilo koji način ometamo, trebali bismo izgovoriti ohrabrujuću riječ i nastojati ih odvesti do potpunijeg svjetla. To ne znači da bismo trebali slijediti njih i napustiti našu posebnu zadaću podučavanja Istine koju nam je Gospodin dao, već da se ne bismo trebali buniti protiv toga da Gospodin koristi razne kanale za postizanje svog djela. Ne bismo trebali misliti da samo mi imamo privilegiju sudjelovati u njegovom radu; da imamo patentna prava na njegov rad i da možemo spriječiti druge da rade ono što bi mogli raditi i uživati u tome.

ZA ISUSA NEPRIHVATLJIVI RADNICI

Pitanje. – Naš Gospodin je objavio da će mnogi toga dana reći: „Gospodine, Gospodine, nismo li u tvoje ime učili, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom mnoga čudesna djela činili?” I njegova izjava nastavlja da će on tada reći takvima: „Nikad vas nisam poznao. Odlazite od mene, vi koji činite bezakonje.” (Mt 7:22,23.) Kako ćemo ovo razumjeti u skladu s gornjom izjavom našeg Gospodina da njegovi učenici ne bi smjeli zabraniti onome koji nije slijedio s njima, nego koji je izgonio đavle u njegovo ime?

Odgovor. – Razumjeli bismo da Bog može dopustiti ljudima da čine određena dobra djela koji nisu prikladni za klasu Kraljevstva, koji nisu u potpunosti podložni Gospodinu Isusu i njegovom poglavarstvu, koji nisu u potpunosti poučeni i iskorišteni od njega. Oni mogu iskazivati određenu dozu vjere i Gospodin ih može prepoznati u toj mjeri, ali on neće jamčiti da će bilo kome tko ima moć činiti čuda i javno propovijedati, biti dodijeljeno mjesto u Kraljevstvu. Stoga nemamo slobodu reći da će svatko tko se bavi misijskim radom ili radom u sirotinjskim kvartovima biti u Kraljevstvu. On možda radi dobar posao; ali on možda nije iz one posebne klase koju Gospodin sada traži. Ne smijemo prigovarati njegovom radu, ako je dobar. Nije naše da se miješamo u njega, jer Gospodin se može pobrinuti za svoje djelo. Naš je posao brinuti se o sebi, iako ne smijemo priznati niti surađivati s onima za koje vjerujemo da povezuju pogreške čak i s dobrim djelima. Ni u kojem smislu ne bismo trebali prepustiti svoj utjecaj pomoći zlu.

Moramo zauzeti stajalište prepuštanja Gospodinu upravljanja njegovim vlastitim poslovima, interesima njegove stvari općenito. On je u izobilju sposoban posvetiti se cijeloj stvari. Moramo se pobrinuti da naša srca budu u potpunosti pokorna, i da su naše glave, naše volje, pod Poglavarstvom, Vodstvom Gospodina; da se njegova volja vrši u nama i da se naše žrtve ne prinose da bi ih ljudi vidjeli, nego se prinose kao Bogu; tako ćemo imati njegovo odobrenje u onaj dan. Takvima kaže da će rado dati priznanje i priznati ih pred Ocem i njegovim svetim anđelima.

ODREĐUJE LI KARAKTER VRSTU USKRSNUĆA?

Pitanje. – Sa stajališta Svetoga Pisma, ukazuje li karakter smrti pojedinca na vrstu njegova uskrsnuća?

Odgovor. – Apostolov argument (I. Kor. 15) u pogledu uskrsnuća je da će Bog svakom sjemenu dati vlastitu vrstu tijela. „Postoji prirodno tijelo i postoji duhovno tijelo.” Čovječanstvo općenito, dakle, u uskrsnuću će izaći s prirodnim tijelima – „što je rođeno od tijela, tijelo je,” a ono što je rođeno od tijela umire ili „spava” neko vrijeme, i bit će probuđeno „meso.” Ono što je rođeno od tijela i potom začeto od Duha Svetoga smatra se novim stvorenjem, a kada novo stvorenje zaspi, ono spava kao duhovno biće – spava čekajući promjenu uskrsnuća. U ovom slučaju promjenu uskrsnuća ovako je izrazio apostol: „Posijano u sramoti, uskrsnulo u slavi; posijano u slabosti, uskrsnulo u snazi; posijano životinjsko tijelo, uskrsnulo duhovno tijelo”; ali nitko tko nije začeto od Duha Svetoga neće, naravno, promijeniti svoju prirodu u grobu. U grobu nema promjene ni na dobro ni na zlo: „Kako je stablo palo tako će i leći”; buđenje će biti u skladu s karakterom pojedinca. Ako je postao novo stvorenje u Kristu, bit će podignut ili usavršen kao novo stvorenje, u uskrsnuću. Ako je dobar prirodan čovjek, bit će probuđen kao dobar prirodni čovjek; ako je on loš prirodni čovjek, bit će probuđen kao loš prirodni čovjek; ako je on jedan od Drevnih Dostojnika, razumijemo da će se probuditi kao savršen čovjek.

POČETAK MELKIZEDEKOVOG SVEĆENSTVA

Pitanje. – Kada je naš Gospodin postao svećenik po redu Melkisedekovu?

Odgovor. – Naš je Gospodin pojedinačno, osobno ušao u svoje svećenstvo po redu Melkizedeka u vrijeme svoga uskrsnuća, kada je, kako apostol izjavljuje, Bog objavio: „Neka mu se poklone svi

anđeli Božji.” U ovom individualnom smislu on je postao Melkisedekov svećenik, iako je samo „Glava” još bila formirana. Budući da je inteligencija u glavi, možemo vidjeti kako bi glava mogla predstavljati tijelo, kao što ne bi mogao niti jedan drugi dio tijela. Ispružena ruka može predstavljati tijelo, ali ne može imati inteligenciju glave, i ne možemo reći da je prisutnost tu, ali čim je Glava rođena iz mrtvih, čim je Glava prihvaćena kao Melkisedekov svećenik, da će uskoro cijela stvar imati stav pred Bogom, inteligencija koja prebiva u Glavi. Slažemo se, međutim, da nećemo vršiti našu punu službu kao Melkisedekov svećenik sve dok cijela Crkva ne bude sa svojom Glavom u slavi, udovima njegova Tijela. Melkisedekov svećenik je svećenik koji blagoslivlja, svećenik koji ima moć blagoslova. Melchisedec je mogao blagosloviti Abrahama. Stoga je Melkisedekovo svećenstvo daleko superiornije od Aronovog svećenstvo.

Naš Gospodin očito nije mogao biti ovaj Melkisedekov svećenik do svog uskrsnuća, jer nije imao čime blagosloviti. Prije nego što može učiniti bilo kakav blagoslov, mora sam položiti svoj život, i polaganjem svog ljudskog života u poslušnosti Ocu, on bi tako primio ili imao svoju zaslugu zasluge na koje bi se mogao osloniti u našem blagoslovu, i konačno svih obitelji na zemlji.

Pitanje. – Koliko će trajati ovo svećenstvo reda Melkisedekova?

Odgovor. – „Ti si svećenik za vijeke vjekova,” ili bolje rečeno, svećenik zauvijek, zauvijek svećenik, vječni svećenik; ne onaj koji bi umro smrću; ne onaj koji bi napustio svoju službu na neki nezadovoljavajući način, već onaj koji bi u potpunosti ispunio sve svrhe za koje je imenovan svećenikom. Naš Gospodin je imenovan svećenikom jer je svećenik bio potreban. To nije služba koja bi bila potrebna među anđelima, koji su savršeni, ali je služba neophodna među ljudima, zbog njihove nesavršenosti. Biti svećenik, dakle, do kraja ili do dovršetka, značilo bi biti svećenik, posrednik, pomiritelj, harmonizator u ovom pitanju otuđenja između Boga i čovjeka. Stoga će ova služba završiti s Milenijskim dobom, kada će on izvršiti sav ovaj posao i predati Kraljevstvo Bogu, naime Ocu. Tada više neće biti svećenik. Neće biti potrebe za Svećenikom bilo koje vrste, žrtvovanja ili vladanja. Sam značaj službe je zagovornik ili posrednik, ili pomoćnik na neki način onima koji su u nekim poteškoćama.

